

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Ioviani Pontani amorum libri II.

Pontano, Giovanni Gioviano

Venetiis, 1518

De quercu dijs sacra.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13534

Te dulcis deflere iuuet lususq; iocosq;
Quos mea non ulira Musa sepulta canet.

DE QUERCY DIIS SACRA.

hæc uetus, et multos Quercus seruata p̄ annos
Si fas est uati credere, numen habet.
Nanq; sub hac iacuit mixtus Naretide nympha
Pan, montanicolæ captus amore deæ.
Menalon ille suum, dilectaq; rura Lycæi,
Parrhasiæq; procul liquerat antra domus.
Venerat huc uiridis stringit qua Vigia ripas,
Et patrium riguo perluit amne solum.
Vidit eam liquidis dum se fouet inscia lymphis,
Et fessa æstiuo membra calore leuat.
Tum perijt, saueq; animum fixere sagittæ,
Vssit & æneus pectora adesa calor.
Ac subito hirsuto demissa est fistula collo,
Et pastorali carmina uoce sonat.
Nympha decus nemorum, sacro quæ fonte lauaris,
Candidaq; in nitido flumine membra rigas,
Brachia sunt niueo tibi candidiora ligustro,
Collaq; montana non minus alba niue,
Purpureoq; genas suffundens dia rubore
Tingis Puncea lilia cana rosa.
Qui tibi sic lucent per quos ego perdor ocelli,
Nimirum eoi luminis instar habent.
Oscula si liceat teneris sumpsisse labellis,
Vilis Hymetos erit, uilis & Hybla mihi.
O' si quæ uitreis referunt se membra sub undis

AMORVM

Contigerim, o' cupido membra fouenda sinu.
 Nec tu sperne deum, cui seruit Nonacris ora,
 Cinctaq; montanis Itala terra iugis.
 Pana deum pecoris cuncti uenerantur a grestes,
 Quiq; tenent alij rura nemusq; dei.
 Ipse ego lac docui distento ex ubere caprae
 Exprimere, & fuso cana colostrā sero.
 Per me etiam tenero sunt mixta coagula lacti,
 Inclususq; suo caseus orbe fuit.
 Quin etiam tenuis lanæ felicia texta,
 Intonsa & docui carpere uellus oue.
 His mihi muneribus superata est luna beatis,
 Venit & in nostrum candida diua torum.
 Aspice quàm pingues agni, quàm lætus in agro
 Hoedus, & in molli luxurietur humo.
 Hi tibi munus erunt, longumq; intacta per æuum
 Fistula, Nonacris inuidiosa deis.
 Pro qua quid non fecerunt Helicæq;, Lycæq;,
 Cyllenæq; alijs dura puella proci.
 Hac tu cantabis laudes pecorisq; tuasq;.
 Hac mecum dulcis experiere modos.
 Illa deum fugiens humili sublapsa salicto
 Delitet, & surda reijcit aure preces.
 Quid faciat? qua spe miserum soletur amorem,
 Infelix? qua nam leniat arte malum?
 Omnia tentanti frustra, uiresq; paranti,
 Obtulit optati casus amoris opem.
 Quercus erat late patulis densissima ramis,
 Diues, & intacto uertice sacra comam.
 Fama manet Faunos hic discubuisse madentes

Sæpius, & lætos hic agitasse choros.
 Inde loco metus, ac longos uenerata per annos
 Sylua manet. medius præterit antra liquor,
 Antra racemiferis semper uestita corymbis.
 Semper syluiculis antra petita deis.
 Huc dea post æstus, uenandi fessa labore
 Venerat, & molli lassâ quierat humo.
 Cui labor, & strepitus riuu salientis, & umbra,
 Optatos somnos & leuis aura facit.
 Forte greges illuc, umbra ut uiridante leuaret,
 Ducit, & ipse cito Pân petit antra pede.
 Ecce uidet stratam cupidus per gramina nymphæ
 Constitit, & tacita gaudia mente rapit.
 Mox sensim summaq; pedes suspendit in herba,
 Et presso nullus redditur ore sonus.
 Vt tetigit niuææ semota cubilia nymphæ,
 Et tunc, & facies huc agit, hucq; manus.
 Subducit retegitq; sinus, nudatq; papillas.
 Hinc genua in molli lenta recuruat humo.
 Blanditur femori digitis, collumq; genasq;
 Libat, & amplexu pectora nuda fouet.
 Iungit & os ori, mox ad sua gaudia pergit,
 Et sperata diu re sibi uota capit.
 Illa ubi se captam dulci resoluta quiete
 Sentit, ab opposita prælia ueste mouet.
 Verum ubi nec precibus, nec ui permouit amantem,
 Paulatim uicta est, deposuitq; metum.
 Imit opus, facilemq; deo dea præbuit, inde
 Sæpius ad gratum uenit amica locum.
 Hinc arbor sacrata dijs. quod mille tabellæ

AMORVM

Antraq; uotiuo munere culta docent.

DE CAMINO MONTE ET MVSARVM

latebris, Ad Elisium Gallitium.

q Visquis ades uenerare locum, uatiq; sancto
Dum canit, & dictis credite, uera canit.

Iam super addiderat frondosum Pelion Osæ
Titanum caelo perniciofa manus.

Turbaq; caelestum misero confusa pauore
Cedebat, nullo bella parante Ioue,

Cum sacer Aonidum chorus, imbellesq; puellæ
Aethæra præcipiti deseruere fuga.

Non illis Helicon, non multo numine clarus
Parnasus tutos exhibuere lares.

Antra petunt, notasq; domos liquere, metuq;
Longa pererratis finibus arua tenent.

Accipit hospitio fessas mitissimus amnis
Lyris, & hospitio sedulus addit opem.

Mons fuit & scopulis & uallibus undiq; cinctus,
Cuius ad ima cauæ, plurimaq; antra iacent.

Huc natus Iouis ille leui placidissimus aluco
Deuehit, & tacitis abdidit in latebris.

Sed neq; Mnemosynes partum, prolemq; Tonanti,
Mons tacitam potuit continuisse diu.

Vndiq; nam sese ramis canentis oliuæ,
Palladioq; suum anxio honore caput.

Tum patulas ulmos Lenæo uestit amictu,
Humidus & liquidis undiq; fluxit aquis.

Grataq; posteritas montem dixere Camœnum,